

ΣΥΡΜΟΣ

Κάτω απ' τό φεγγάρι ξεπλένει τή θρωμιά της ή πολιτεία
 μετράμε τά θύματα τής μέρας
 τά κουμπιά πού λείπουν απ' τό μυαλό μας
 τίς σάπιες κουβέντες πού μās θρέψανε
 Κάτω απ' τό φεγγάρι οί άλητες
 κυνηγούν τά σημάδια τής μοίρας τους πού ξεφεύγει

Προσπάθησαν καί σήμερα νά κινήσουν
 τό μηχάνημα πού τρέκλιζε
 γύριζαν τίς ράγες άνάποδα
 στερέωναν τίς ρόδες μέ τά μάτια τους

Λαχανιάζουν οί δείχτες
 χτυπώντας τίς κορφές τής ώρας μ' ένα ρυθμό χαλασμένο
 ποτισμένο ύγρά από τό σώμα του νεκρού
 πού τώρα παίζει μέσ στίς καλαμιές
 μ' ένα απ' τά κόκαλά του γιά φλογέρα
 έλεύτερος νά χρησιμοποιει τά μέλη του όπως θέλει
 Τί τραγούδια πάλι
 γύρισαν τά μέσα τους έξω όλες οί φλοϋδες τών δέντρων
 ό χυμός τους κυλάει τραγουδώντας
 ραντίζει τίς ρίζες καί τά πιστά ζωύφια
 πού τελειώνουν τόν κύκλο τους πνιγμένα στό μέλι
 Κι ή φιλολογία μελετιέται σ' έργαστήρια άνατομίας
 Όλα τά μυστικά βγαίνουν έξω μέ τό ψαλίδι
 στίς λαβίδες τών καθηγητών
 ξεραίνονται κομάτια απ' τούς ήρωες
 περιμένουν τή διάγνωση
 καί τό ραδιόφωνο συνοδεύει τή νεκροψία

Αυτός ό ποιητής είχε τόσες φλέβες στους στίχους του
 ό Δημοσθένης σκληρό κόκαλο καί πέτρα στό νεφρό
 ό Όμηρος γεμάτος πόρους γιά ν' άνασαιίνουν τά έπίθετα

Είναί ώρα
 θά κόψω τή γλώσσα στά ευαίσθητα σημεία της
 μπροστά μου ξεδιπλώνονται σάρκες νωπές
 κι άλλες ξεραμένες απ' τό χρόνο
 κι οί φωνές τους φτάνουν γυμνές
 μέσ απ' τά γράμματα
 Καθηγητές μέ τό γενάκι τους νά τρέμει
 δίνουν στά θιβλία τή δική τους μυρουδιά
 από κλεισούρα κι έγκράτεια

Ξεραινόμαστε
μείναμε πήλινες πινακίδες μέ τυπωμένα χνάρια
άνθρωπινης κίνησης

Καί χιονίζει πάνω σέ γυρμένα πτώματα
ἄλογα σκυλιά κι ἄνθρωποι
πετρωμένα ἀπ' τό θάνατο
χιόνι
χιόνι
κι ὅλα τά χνάρια μας σθήνουν
χιόνι παγοποιός
ταριχευτής
φωτογράφος
ὁ μεγαλύτερος γλύπτης γι' ἀπόψε

ὅλα τά κορμιά στεγασμένα ἀπ' τό χέρι του

ΤΟ ΣΚΥΛΙ

I
Τό σκυλί γύρισε πάλι μέ τά δόντια του γεμάτα κόκαλα
ἕνα ἠλεκτρικό λαμπιόνι κάτω ἀπ' τή γλώσσα του
κάνει τόν ἐγκέφαλο διάφανη μεμβράνη
καί σφυρίζουν στό φῶς τά σαρκοβόρα ὄνειρα

II
Κανείς δέν εἶδε τό σκυλί νά φεύγει
τά κόκαλα ὅμως πούχε κρύψει στίς ρίζες τῶν τοίχων
τρίζαν τίς νύχτες
κι ἄς τούς δίναμε διάφορα ὀνόματα νά ἡσυχάζουν
Βγαίνουν κάθε βράδι
παρακινώντας τό ἕνα τ' ἄλλο μέ φωνές πνιχτές
βγαίνουν καί δείχναν κατά τό νοτιά
νά μήν ξεχνᾶμε πῶς τό σκυλί
τροχάει ἀλλοῦ τά δόντια του

Μπίλη Βέμη

